Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

**Nr. 28.** Warszawa, dnia 31 sierpnia 1935 r. **Rok XVIII.**

# DZIENNIK URZĘDOWY
## MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

**Prenumerata roczna 12 zł.** **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-400 „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.".

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Warszawa, ul. Senatorska Nr. 29 (Galerja Luxemburga) sklep Nr. 22. Telef. 696-87.

## TREŚĆ.

# A.

# I. Rozporządzenia i Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

155.

## ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dn. 26 sierpnia 1935 r.

**o utworzeniu Wydziału Śledczego w Bielsku Podlaskim, województwie białostockiem.**

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 7 kwietnia 1930 r. o wydziałach i urzędach śledczych (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 254) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Przy Komendzie Powiatowej Policji Państwowej w Bielsku Podlaskim, w powiecie bielskim, województwie białostockiem tworzy się Wydział Śledczy.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje z dniem 1 września 1935 r.

*(—) Marjan Zyndram-Kościałkowski*
MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH

# II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

156.

## OKÓLNIK Nr. 51

z dnia 23 sierpnia 1935 r.

**o potwierdzaniu przez władze administracji ogólnej technicznych szacunków nieruchomości.**

(Nr. BO. 47-673).

*Do P. P. Wojewodów.*

Dla ujednostajnienia trybu postępowania przy zatwierdzaniu szacunków technicznych nieruchomości, mających służyć jako zabezpieczenie należności Skarbu Państwa, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza co następuje:

1) Wojewódzkie władze administracji ogólnej nie mają obowiązku wykonywania szacunków technicznych nieruchomości, mających służyć jako zabezpieczenie należności Skarbu Państwa, mogą natomiast zatwierdzać szacunki techniczne nieruchomości, wykonane przez osoby do tego powołane (np. inżynierów, architektów, inżynierów innych specjalności, taksatorów towarzystw kredytowych), jednak tylko na wyraźne żądanie tej władzy lub instytucji państwowej, która uprawniona jest do udzielania kredytu lub przyjmowania gwarancji pod zabezpieczenie hipoteczne w myśl obowiązujących przepisów.

Powyższe nie ma zastosowania wówczas, gdy wojewódzkie władze administracji ogólnej są powołane do wykonania szacunku technicznego na żądanie władz dla innych celów, niż wyszczególnione wyżej.

2) Wojewódzka władza administracji ogólnej, przed przystąpieniem do potwierdzenia przedłożonego jej szacunku technicznego, powinna żądać przedstawienia—za pośrednictwem władzy lub instytucji państwowej, ubiegającej się o potwierdzenie szacunku nieruchomości — wszelkich danych, dotyczących tej nieruchomości, a więc:

a) planu sytuacyjnego miasta lub miejscowości, w której położona jest nieruchomość, podlegająca oszacowaniu, z oznaczeniem na planie tej nieruchomości;

b) pełnego wypisu z ksiąg wieczystych, w części odnoszącej się do danej nieruchomości;

c) danych co do hipotecznie ujawnionych tranzakcyj, dokonanych na sąsiednich nieruchomościach lub na nieruchomościach, znajdujących się w podobnych warunkach;

d) planu pomiarowego, wykonanego przez mierniczego przysięgłego lub planu katastralnego nieruchomości potwierdzonego przez Urząd Skarbowy;

e) potwierdzonych przez zarząd gminy danych co do klasyfikacji gruntów (ornych) budowlanych lub innych;

f) danych, dotyczących dochodowości objektu, potwierdzonych przez Urząd Skarbowy;

g) zwięzłego opisu technicznego budynków, inwestycyj terenowych i innych urządzeń na gruncie;

h) wskazania norm, na jakich szacunek się opiera oraz wszelkich innych danych, które w poszczególnych przypadkach potwierdzenia szacunku okażą się niezbędne.

3) Decyzja co do urzędowego stwierdzenia, że szacunek został wykonany prawidłowo i zgodnie z rzeczywistą wartością techniczną nieruchomości, może być powzięta dopiero po komisyjnem zbadaniu objektu, podlegającego oszacowaniu. Komisja powinna składać się co najmniej z jednego przedstawiciela wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, przedstawiciela władz administracji skarbowej, przedstawiciela władzy lub instytucji państwowej, udzielającej kredytu lub przyjmującej gwarancję oraz przedstawiciela miejscowej gminy.

4) Klauzula, stwierdzająca urzędowo, że szacunek został sporządzony prawidłowo i zgodnie z techniczną wartością objektu, powinna zawierać ponadto uwagę o tem, dla jakich celów i na czyje żądanie szacunek został potwierdzony.

5) Koszta, związane z potwierdzeniem szacunku, pokrywa zainteresowany w uzyskaniu szacunku, za pośrednictwem władzy lub instytucji państwowej, która zwróciła sie do władz administracji ogólnej o potwierdzenie szacunku.

*(—) Wł. Korsak*
PODSEKRETARZ STANU

## 157.

## OKÓLNIK Nr. 52

z dnia 28 sierpnia 1935 r.

**o księgach stanu cywilnego ludności żydowskiej (wykładnia okólnika Nr. 12/1935 r.).**

(Nr. AC. 27-a-34/12)

*Do*

*P. P. Wojewodów: w Białymstoku, Brześciu n/B., Łucku, Nowogródku i Wilnie oraz Starostów tych województw.*

Wobec wątpliwości, podniesionych w związku z przejęciem nadzoru nad prowadzeniem ksiąg stanu cywilnego ludności żydowskiej przez P.P. Starostów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, uzupełniając okólnik swój z dnia 19 lutego 1935 r. Nr. 12 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 7, poz. 36), wyjaśnia, co następuje:

1) Decyzje w sprawach spóźnionej rejestracji stanu cywilnego, wydawane dotychczas przez Zarządy Miejskie, wydawać winny obecnie, zgodnie z ust. 6 okólnika Nr. 12—P.P. Starostowie; dotyczy to zarówno przypadków, gdy wpis do ksiąg nie został dopełniony we właściwym czasie z powodu zaniedbania strony, jak również w przypadku, gdy wpis nie mógł być dopełniony z powodu siły wyższej (nieprowadzenie aktów stanu cywilnego w następstwie wojny).

Przy sporządzaniu spóźnionych wpisów, należy najściślej przestrzegać postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem, w szczególności zaś działów: „Postępowanie wyjaśniające" i „Dowody".

Spóźnione akty wciągać należy do roczników bieżących, celem zaś ułatwienia ich odszukania—zaprowadzić specjalny indeks wpisów spóźnionych.

2) Wystawiane przez rabinów na podstawie ksiąg (zeszytów) tymczasowych odpisy (wyciągi), przesyłają rabini, przed doręczeniem stronie, z urzędu właściwemu staroście, celem uwierzytelnienia. Po uwierzytelnieniu starosta zwraca dokument rabinowi dla doręczenia stronie.

Gdy siedziba rabina znajduje się w miejscowości odległej od siedziby starosty, wyciągi w celu uwierzytelnienia powinny być z zasady przedkładane przez rabina zbiorowo, za pośrednictwem zarządów gmin wyznaniowych żydowskich. Tryb ten nie ma zastosowania, gdy zachodzi uzasadniona konieczność szybkiego uwierzytelnienia wyciągu, wówczas bowiem powinien rabin przesyłać dane wyciągi staroście do uwierzytelnienia natychmiast.

3) Przy uwierzytelnianiu roczników z roczników bieżących, które zarówno w swym oryginale (księga główna), jak i w odpisie (księga, zeszyt tymczasowy) znajdują się u rabinów, należy zachować tryb, ustalony w pkt. 2 niniejszego pisma okólnego, przyczem rabin przy przesyłaniu wyciągów do wypełnienia powinien dołączyć do nich, jako podstawę do uwierzytelnienia, księgę główną stanu cywilnego. Wyciąg powinien być uwierzytelniony w możliwie jak najkrótszym czasie, poczem księgę główną należy niezwłocznie zwrócić rabinowi.

4) W przypadkach, gdy rabin nie posiada ksiąg (zeszytów) tymczasowych wskutek ich zniszczenia, bądź wywiezienia, natomiast księga główna stanu cywilnego znajduje się w przechowaniu starosty, wyciągi na podstawie tej księgi głównej wydaje bezpośrednio starosta.

5) O ile księgi główne nie istnieją, zachowały się natomiast księgi (zeszyty) tymczasowe, stosować należy analogicznie postanowienia okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 grudnia 1933 r. Nr. 128 w sprawie tymczasowych zaświadczeń o urodzeniu w przypadkach zniszczenia lub zaginięcia ksiąg stanu cywilnego w obu egzemplarzach (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 21, poz. 296). Księgi (zeszyty tymczasowe), prowadzone przez rabinów, nie posiadają bowiem mocy urzędowej, co wynika z art. 917 i 918 t. IX. Zb. Pr.

Wydawanie zaświadczeń wzoru A, przewidzianych okólnikiem Nr. 128 z 1933 r. na podstawie ksiąg (zeszytów tymczasowych) możliwe jest w tych tylko przypadkach, gdy księgi te należycie były prowadzone.

Wniosek taki daje się w drodze analogji wyprowadzić z orzeczeń Sądu Najwyższego Nr. 135/1922, 204 1931 i 248/1932, wedle których księgi zapisowe, prowadzone przez rabinów, wtedy tylko mogą służyć za początek dowodu zawarcia małżeństwa na obszarze mocy obowiązującej K. C. P. z 1825 r., gdy pod względem prawidłowości swej nie budzą żadnych zastrzeżeń.

6) Ponieważ w myśl art. 919 t. IX „Zbioru Praw" uwierzytelnienie przez starostę odpisu (wyciągu), wystawionego przez rabina jest niezbędną częścią składową wyciągu z akt stanu cywilnego, zatem dokument, o jakim mowa, sporządzony przez rabina, nie jest jeszcze wyciągiem z akt stanu cywilnego, lecz staje się takim wyciągiem dopiero po uwierzytelnieniu przez starostę. Wobec tego dopiero wyciąg uwierzytelniony podlega opłacie stemplowej w myśl art. 155 ustawy o opłatach stemplowych. Nic jednak nie stoi na przeszkodzie skasowaniu znaczków stemplowych już przez rabina i jego pieczęcią urzędową (§ 185 rozporządzenia z dnia 10 października 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Opłacie w myśl art. 155 ustawy o opłatach stemplowych podlega oczywiście wyciąg, wydany bezpośrednio przez starostę w myśl pkt. 4 niniejszego okólnika.

Podanie o wydanie wyciągu z akt stanu cywilnego bez względu na to, czy zostało wniesione do rabina, czy do starosty, jest wolne od opłaty stemplowej, na mocy art. 142, pkt. 25 ustawy o opłatach stemplowych.

Pismem niniejszem załatwia się kwestje, poruszone w sprawozdaniu Pana Wojewody poleskiego z dnia 21.III.1935 r. Nr. O. A-6-B/13, Pana Wojewody w Białymstoku z dnia 5.IV.1935 r. Nr. O. A. 269/9, Pana Wojewody w Nowogródku z dnia 9.IV.1935 r., z dnia 24.V.1935 r. i z dnia 25.VII.1935 r. L. OA. B. VII. 4/6 oraz ust. 2 sprawozdania Pana Wojewody wołyńskiego z dnia 6.VI.1935 r. Nr. OAM-1/4.

*(—) T. Krychowski*
PODSEKRETARZ STANU

158.

## OKÓLNIK Nr. 53

z dnia 28 sierpnia 1935 r.

**Ewidencja inwentarza ruchomego.**

Nr. GB. 44/70/2.

*Do*

*P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.*

W czasie inspekcyj zauważono, że w księgach inwentarza ruchomego (okólnik Nr. 139 Najwyższej Izby Kontroli ogłoszony w Zbiorze Zarządzeń Min. Spraw Wewn. str. 384, poz. 2) figurują przedmioty małej wartości i łatwo zniszczalne, jak np. kałamarze, linje, kosze do papieru, kubły, spluwaczki i t. p.

Utrzymanie tych przedmiotów w aktualnej ewidencji (rubryka 7 wspomnianej księgi) napotyka na trudności i powoduje zbędną pracę.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli zarządza, co następuje:

Do księgi inwentarza zapisuje się poszczególne przedmioty, stanowiące majątek ruchomy danego urzędu, a przedstawiające wartość ponad 10 zł., a o ile ulegają szybkiemu zużyciu lub łatwemu zniszczeniu, przedstawiające wartość ponad 25 zł.

Przy sposobności wpisywania do ksiąg inwentarzowych przedmiotów przejętych z urzędów zespolonych w administracji ogólnej, należy uwzględnić powyższą zasadę, a przedmioty małej wartości już zapisane, wyprowadzić w rozchód.

Przedmiotów małej wartości, o których mowa wyżej, nie należy numerować; przedmioty te należy wpisać do książki gospodarczej z wymienieniem osoby, której wydano. Wykreślenie z tej książki przedmiotów zniszczonych wymaga zgody: w urzędzie wojewódzkim kierownika oddziału budżetowo - gospodarczego, w starostwach — zastępcy starosty w formie cyfry przy wykreślonym przedmiocie.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa, że przedmioty inwentarza ruchomego są niszczone przez malowanie na przednich częściach mebli dużych napisów ewidencyjnych. Napisy te winny być robione estetycznie w miejscach mało rzucających się w oczy.

Niniejsze zarządzenie należy przechowywać w starostwach łącznie z instrukcją o sposobie prowadzenia ksiąg rachunkowych i gospodarczych.

*(—) T. Krychowski*
PODSEKRETARZ STANU

---

# B.

# I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

**z 17 sierpnia Nr. 61 Rok 1935**

**Poz. 390.** Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1935 r. o zmianie taryfy celnej przywozowej.

**Poz. 391.** Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 lipca 1935 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 29 października 1934 r. o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu towarów objętych zakazami przywozu.

**Poz. 392.** Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 sierpnia 1935 r. o urządzeniach pasażerskich na statkach morskich oraz o certyfikatach pasażerskich.

---

**Poz. 393. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 sierpnia 1935 r. o zasadach i warunkach konwersji na pożyczki długoterminowe pożyczek krótkoterminowych, udzielonych związkom samorządowym przez Bank Gospodarstwa Krajowego, oraz zaległych rat, odsetek, prowizyj, kosztów i innych należności ubocznych z tytułu pożyczek tak krótkoterminowych jak i długoterminowych, udzielonych przez Bank Gospodarstwa Krajowego i banki komunalne.**

Na podstawie art. 1 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) zarządzam co następuje:

**§ 1.** Konwersji na pożyczki długoterminowe podlegają:

1) krótkoterminowe pożyczki, udzielone związkom samorządowym przez Bank Gospodarstwa Krajowego przed dniem 1 kwietnia 1934 r.

2) nieuiszczone do dnia 28 października 1934 r. a należne za czas do dnia 1 kwietnia 1934 r. raty z tytułu pożyczek długoterminowych oraz odsetki, prowizje, koszty i inne należności uboczne z tytułu pożyczek krótkoterminowych jak i długoterminowych, udzielonych związkom samorządowym przez Bank Gospodarstwa Krajowego i banki komunalne.

Odsetki zwłoki zaliczone przez instytucje wierzycielskie od wymienionych wyżej należności za czas od dnia 1 stycznia 1932 r. do dnia 28 października 1934 r., o ile w tym czasie nie zostały zapłacone, ulegają umorzeniu.

Konwersji, przewidzianej rozporządzeniem niniejszem nie podlegają pożyczki udzielone związkom samorządowym z Państwowego Funduszu Budowlanego lub też pożyczki korzystające ze świadczeń Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast.

**§ 2.** Konwersja na pożyczki długoterminowe, wymienionych w § 1, wierzytelności Banku Gospodarstwa Krajowego i banków komunalnych następuje na wniosek dłużnego związku samorządowego. Wniosek taki powinien być zgłoszony przez dłużny związek samorządowy do dnia 1 kwietnia 1936 r.

**§ 3.** Bank Gospodarstwa Krajowego i banki komunalne stosują przy konwersji na pożyczki długoterminowe wymienionych w § 1 wierzytelności zasady, ustalone w statutach i obowiązujących przepisach tych banków w zakresie długoterminowych pożyczek, oraz zasady, przewidziane w rozporządzeniu niniejszem.

**§ 4.** Konwersja następuje bez powiększenia kapitału o kwotę, pobieraną na pokrycie różnicy kursowej listów zastawnych względnie obligacyj w ten sposób, że nominalna suma długoterminowej pożyczki równać się będzie sumie należności, przypadających do konwersji.

**§ 5.** Okres umorzenia długoterminowych pożyczek konwersyjnych ustala się na lat 36½.

**§ 6.** Oprocentowanie długoterminowych pożyczek konwersyjnych ustala się na 5½% w stosunku rocznym.

**§ 7.** Wysokość dodatku administracyjnego pobieranego przez instytucje wierzycielską od długoterminowych pożyczek konwersyjnych ustala się na ½% w stosunku rocznym od niespłaconej części kapitału pożyczki.

**§ 8.** Koszty konwersji ponosi dłużny związek samorządowy według norm, ustalonych przez instytucję wierzycielską a zatwierdzonych przez Ministra Skarbu.

**§ 9.** Emisji papierów procentowych zabezpieczonych długoterminowemi pożyczkami konwersyjnemi, dokonywać mogą instytucje wierzycielskie tylko za zgodą i na warunkach zatwierdzonych przez Ministra Skarbu.

**§ 10.** Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1934 r. o zasadach i warunkach konwersji na pożyczki długoterminowe pożyczek krótkoterminowych, udzielonych związkom samorządowym przez Bank Gospodarstwa Krajowego, oraz zaległych rat, odsetek, prowizyj, kosztów i innych należności ubocznych z tytułu pożyczek tak krótkoterminowych jak i długoterminowych, udzielonych związkom samorządowym przez Bank Gospodarstwa Krajowego i banki komunalne (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 1, poz. 1).

---

**z 21 sierpnia Nr. 62 Rok 1935**

## Poz. 394. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 lipca 1935 r. o spuście drzewa luzem na wodach publicznych śródlądowych.

Na podstawie art. 27 ust. (2) ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 62, poz. 574) oraz art. 1 i art. 6 lit. d) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 479) zarządzam co następuje:

**§ 1.** (1) Za spust drzewa luzem, w rozumieniu rozporządzenia niniejszego, uważa się spławianie z biegiem wody, bądź pojedyńczych kloców drzewa, bądź kilku kloców, związanych ze sobą, jednak bez pomocy ludzi, na tem drzewie jadących.

(2) Spust drzewa luzem na wodach publicznych śródlądowych może odbywać się tylko na podstawie pozwolenia.

**§ 2.** Nie wolno dokonywać spustu:

a) na wodach żeglownych,

b) na wodach używanych do spławu tratew — w okresach czasu, w których może się odbywać spław tratew,

c) w okresach czasu, kiedy zachodzi możliwość zamarznięcia kloców i wywołania wskutek tego spiętrzenia wody i zatorów.

**§ 3.** (1) Pozwolenie na spust wydaje wojewódzka władza administracji ogólnej, której podlega państwowy zarząd wodny, sprawujący bezpośredni zarząd wód, na których spust ma być rozpoczęty.

(2) Jeżeli spust ma być dokonywany na wodach, na których bezpośredni zarząd sprawują państwowe zarządy wodne, podległe dwom lub kilku wojewódzkim władzom administracji ogólnej, wówczas pozwolenie na spust wydaje wojewódzka władza administracji ogólnej, określona w ust. (1), w porozumieniu z innemi interesowanemi wojewódzkiemi władzami administracji ogólnej.

(3) Wojewódzka władza administracji ogólnej, uprawniona do wydawania pozwoleń na spust, może upoważnić do wydawania tych pozwoleń podległe sobie państwowe zarządy wodne.

**§ 4.** (1) Pozwolenie może być wydane:

a) na spust określonej ilości drzewa, na określonym odcinku wody,

b) na spust dowolnej ilości drzewa, na określonym odcinku wody i w ciągu określonego czasu, nie dłuższego jednak niż 3 lata,

c) na wyłączny spust drzewa, na określonym odcinku wody, w ciągu określonego czasu, nie dłuższego jednak niż 30 lat.

(2) Pozwolenie na wyłączny spust może być wydane tylko wtedy, gdy dla umożliwienia spustu na danym odcinku muszą być wzniesione znacznym kosztem specjalne urządzenia pomocnicze lub zabezpieczające. Czas trwania uprawnienia do wyłącznego spustu wyznacza się w zależności od trwałości i kosztów wzniesienia urządzeń pomocniczych lub zabezpieczających.

**§ 5.** (1) Jeżeli kilka osób ubiega się o pozwolenie na spust na tym samym odcinku wody, władza — w miarę zachodzących warunków — wydaje pozwolenie bądź na wspólne wykonywanie spustu, bądź oddzielnie, z wyznaczeniem czasu wykonywania dla każdego z ubiegających się. Jeżeli wykonywanie spustu bądź wspólnie, bądź oddzielnie przez kilka osób, ubiegających się o pozwolenie, z jakiegokolwiek powodu nie byłoby możliwe, władza wyda pozwolenie temu, kto ma do spustu drzewo największej wartości, a przy równej wartości drzewa temu, czyje drzewo ma odbyć dłuższą drogę wodą, w stanie luźnym lub związanym w tratwy.

(2) Jeżeli kilka osób ubiega się o pozwole-

nie na wyłączne użytkowanie tego samego odcinka wody do spustu drzewa, wówczas pierwszeństwo do uzyskania pozwolenia ma ten, kto zobowiąże się do wzniesienia trwalszych i kosztowniejszych urządzeń pomocniczych lub zabezpieczających, a przedewszystkiem ten, kto ze względów gospodarczych, lub innych natury publicznej, zasługuje na pierwszeństwo.

**§ 6.** (1) Ubiegający się o pozwolenie na spust powinien wnieść podanie, co najmniej na miesiąc przed zamierzonem rozpoczęciem spustu, a jeżeli do spustu potrzebne są urządzenia pomocnicze lub zabezpieczające, na miesiąc przed rozpoczęciem wznoszenia tych urządzeń.

(2) W podaniu należy wskazać:

a) imię, nazwisko i adres ubiegającego się o pozwolenie,

b) miejsca, w których spust ma być rozpoczęty i zakończony,

c) czas trwania spustu,

d) ilość i rodzaj drzewa, przeznaczonego do spustu,

e) imię, nazwisko i adres kierownika spustu, jeżeli ubiegający się o pozwolenie nie zamierza osobiście kierować spustem, oraz ilość robotników, przeznaczonych do pomocy przy spuście.

(3) Jeżeli do spustu potrzebne są urządzenia pomocnicze lub zebezpieczające, wówczas do podania należy dołączyć projekt techniczny i opis zamierzonych urządzeń, wykazujące stosunek tych urządzeń do całego otoczenia, tudzież do innych budowli i zakładów wodnych, już istniejących w granicach zamierzonego spustu. Niema obowiązku przedstawiania projektu technicznego i opisu, jeżeli projektowane urządzenia nie powodują spiętrzenia wody, nie są skomplikowane i są obliczone na krótki okres trwania.

**§ 7.** Władza wyda pozwolenie na spust drzewa luzem, jeżeli uzna, że:

a) spust jest uzasadniony,

b) wykonywanie spustu nie uniemożliwi powszechnego użytkowania wody, nie udaremni ani nie utrudni regulacji, tudzież nie spowoduje uszkodzenia i nie będzie wymagało usunięcia zakładów wodnych, które ze względów społeczno-gospodarczych mają większe lub równe znaczenie,

c) ubiegający się o pozwolenie jest w stanie wykonać warunki, zastrzeżone w pozwoleniu, i wynagrodzić szkody, mogące powstać wskutek wykonywania spustu.

**§ 8.** (1) W warunkach pozwolenia należy przewidzieć obowiązek pokrycia szkód, mogących powstać wskutek wykonywania spustu drzewa luzem.

(2) Władza może uzależnić wykonywanie spustu od złożenia zabezpieczenia na dotrzymanie wymienionych w pozwoleniu warunków, jako też na zaspokojenie pretensyj, mogących powstać w związku z wykonywaniem spustu. Rodzaj i wysokość zabezpieczenia oznacza władza w pozwoleniu.

**§ 9.** (1) Uprawniony do spustu drzewa luzem obowiązany jest zbudować potrzebne urządzenia pomocnicze i zabezpieczyć brzegi, budowle i zakłady wodne od uszkodzeń, mogących powstać wskutek spustu lub wskutek spowodowanego spustem spiętrzenia wody. Urządzenia pomocnicze i zabezpieczające powinny być wzniesione według projektów technicznych, zatwierdzonych przez władzę, która wydała pozwolenie, a w razie braku projektu technicznego, według wskazówek powołanej wyżej władzy i organów nadzorczych nad spławem, oraz powinny być utrzymywane w dobrym stanie.

(2) Jeżeli właściciel istniejących urządzeń pomocniczych lub zabezpieczających nie użytkuje ich i nie utrzymuje w dobrym stanie, powinien je bądź sprzedać lub wydzierżawić innemu uprawnionemu do spustu na danym odcinku wody, bądź na żądanie władzy, która wydała pozwolenie i w terminie przez tę władzę wskazanym, usunąć te urządzenia własnem staraniem i własnym kosztem, oraz doprowadzić do pierwotnego stanu brzegi i łożysko wody.

**§ 10.** Uprawniony do spustu obowiązany jest oznaczyć cechą spuszczane drzewo, z wyjątkiem polan drzewa opałowego. Cecha powinna być zawczasu podana do wiadomości władzy, która wydała pozwolenie na spust. Przy spuście polan drzewa opałowego zamiast cechy należy podać długość polan.

**§ 11.** (1) Uprawniony do spustu obowiązany jest, po przybyciu drzewa do miejsca ukończenia spustu, wydobyć je niezwłocznie na brzeg, albo związać w tratwy, jeżeli w ten sposób ma być ono dalej transportowane.

(2) Drzewo, przeznaczone do spustu, jak również wydobyte z wody, może być składane na brzegu tylko w miejscach na to przeznaczonych przez organa nadzorcze, z zastrzeżeniem przestrzegania przepisów prawa wodnego i wydanych na jego podstawie rozporządzeń, tudzież praw właścicieli gruntów nadbrzeżnych lub osób trzecich.

(3) Drzewo, zatopione podczas spustu, oraz drzewo, które się zatrzymało po drodze, powinno być zebrane i usunięte z koryta rzeki, w czasie wyznaczonym w pozwoleniu na dokonanie spustu, a jeżeli pozwolenie na spust zostało wydane na czas dłuższy niż 1 okres nawigacyjny, przed końcem okresu nawigacyjnego, względnie przed zamarznięciem wód.

**§ 12.** (1) Właściciel urządzeń pomocniczych i zabezpieczających do spustu obowiązany jest, na żądanie osób, które uzyskały pozwolenie na spust na danym odcinku wody, pozwolić na korzystanie z tych urządzeń, za odpowiedniem wynagrodzeniem, jeżeli sam nie dozna przez to przeszkody w ich używaniu. Obowiązek ten nie dotyczy uprawnionych do wyłącznego spustu.

(2) Uprawniony do wyłącznego spustu na danym odcinku wody obowiązany jest, na żądanie innych osób. przyjąć ich drzewo do spustu na tym odcinku wody, za odpowiedniem wynagrodzeniem, jeżeli to nie będzie stanowiło przeszkody w spuście własnego drzewa. Jeżeli drzewo wszystkich ubiegających się nie może być

przyjęte, wówczas pierwszeństwo służy temu, kto ma drzewo złożone najbliżej zapasów drzewa uprawnionego do wyłącznego spustu.

**§ 13.** Właściciele zakładów wodnych, znajdujących się na odcinku wody, na którym spust drzewa jest dozwolony, powinni utrzymywać swe zakłady w stanie zdatnym do spustu drzewa, zachowywać przepisany poziom piętrzenia oraz przepuszczać drzewo na warunkach wymienionych w księdze wodnej lub ustalonych dodatkowo przez właściwą władzę wodną.

**§ 14.** (1) Spust drzewa luzem powinien odbywać się szybko, bez przerw i zatrzymywania się, a przytem tak, aby nie powodował spiętrzenia wody ponad normy ustalone przez władzę w pozwoleniu.

(2) Zastawy do łapania spuszczanego luzem drzewa mogą być robione w takich tylko miejscach, w których zatrzymywane drzewo nie będzie powodowało wylewów wody, ze szkodą dla okolicznych mieszkańców.

(3) Zatory, utworzone wskutek spustu, należy niezwłocznie rozebrać.

(4) Nie wolno nagle spuszczać nagromadzonej wody, jeżeliby skutkiem tego mogły być bądź cudze grunta, budowle lub zakłady wodne zagrożone albo uszkodzone, bądź utrzymanie wolnego odpływu wody utrudnione.

(5) W razie, gdy spustu pewnej ilości drzewa nie można doprowadzić do miejsca przeznaczenia, należy to drzewo niezwłocznie wyładować na brzeg.

**§ 15.** Władza, która wydała pozwolenie na spust, może je cofnąć, bez odszkodowania, w razie, gdy posiadacz pozwolenia nie stosuje się do przepisów rozporządzenia niniejszego, do warunków zastrzeżonych w pozwoleniu lub do zarządzeń organów nadzorczych nad spławem. W tym przypadku władza zarządza natychmiastowe wstrzymanie dalszego spustu i wydobycie drzewa z wody na koszt winnego.

**§ 16.** Wojewódzkie władze administracji ogólnej mogą w razie potrzeby wydać na podstawie niniejszego rozporządzenia szczegółowe przepisy odnośnie do spustu drzewa na poszczególnych drogach wodnych lub ich odcinkach.

**§ 17.** Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r.

---

**Poz. 395.** Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 lipca 1935 r. o prowadzeniu dzienników okrętowych i maszynowych na polskich statkach handlowych.

**Poz. 396.** Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 9 sierpnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie podziału terytorjalnego Rzeczypospolitej Polskiej na okręgi i obwody inspekcji pracy.

**Poz. 397.** Oświadczenie rządowe z dnia 25 lipca 1935 r. w sprawie złożenia przez Grecję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji z dnia 27 lipca 1929 r. dotyczącej traktowania jeńców wojennych.

**Poz. 398.** Oświadczenie rządowe z dnia 29 lipca 1935 r. w sprawie złożenia przez Grecję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji z dnia 27 lipca 1929 r. o polepszeniu losu rannych i chorych w armjach czynnych.

---

**z 23 sierpnia · Nr. 63 Rok 1935**

**Poz. 399. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 2 sierpnia 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Skarbu o rozmiarach osobnych kwater stałych i opłatach za nie.**

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) w brzmieniu, zmienionem art. 30 pkt. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976), zarządza się co następuje:

**§ 1.** (1) Przez osobną kwaterę stałą w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się osobne samoistne mieszkanie w koszarach lub w budynku państwowym, przez Skarb Państwa wynajętym albo administrowanym, bez względu na rozmiar tego mieszkania.

(2) Dopuszczalne rozmiary osobnych kwater stałych oficerów i żonatych podoficerów zawodowych określa załączona tabela.

**§ 2.** (1) W razie niemożności przydzielenia osobnych kwater stałych w normalnym rozmiarze normy osobnych kwater stałych osób, wymienionych w tabeli pod pozycją 2) do 8) włącznie, należy w danym garnizonie obniżać równomiernie, stosownie do istniejących w nim warunków zakwaterowania, przy uwzględnieniu stopnia i stanu rodzinnego osób, otrzymujących kwatery.

(2) Niemożność przydzielenia osobnych kwater stałych w danym garnizonie w normalnym rozmiarze oraz sposób obniżenia rozmiaru kwater, przewidzianego w tabeli, ustala powiatowa władza administracji ogólnej w porozumieniu z komendantem garnizonu po wysłuchaniu zarządu gminy. W razie niedojścia do porozumienia między powiatową władzą administracji ogólnej a komendantem garnizonu lub w razie sprzeciwu zarządu gminy rozstrzyga wojewoda w porozumieniu z dowódcą okręgu korpusu (dowódcą floty).

**§ 3.** Przy dostarczaniu uprawnionym osobnych kwater stałych należy uważać za osoby posiadające rodzinę:

a) osoby, pozostające w związku małżeńskim i żyjące we wspólności małżeńskiej,

b) osoby, zamieszkujące z dziećmi ślubnemi, uprawnionemi lub pasierbami — do ukończenia lat 18, a jeżeli uczęszczają do szkół publicznych, lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych albo nieuleczalnej choroby nie mogą

zarabiać na swoje utrzymanie, — do ukończenia lat 24.

**§ 4.** (1) Osoby, korzystające z osobnych kwater stałych, uiszczają z tego tytułu Skarbowi Państwa należność, płatną miesięcznie zdołu.

(2) Opłatę od jednego metra kwadratowego powierzchni użytkowej podłogi kwatery ustala się dla:

miejscowości kategorji I w wysokości od 11 do 16 zł rocznie,

miejscowości kategorji II w wysokości od 10 do 13 zł rocznie,

miejscowości kategorji III w wysokości od 9 do 13 zł rocznie,

miejscowości kategorji IV w wysokości od 8 do 12 zł rocznie,

miejscowości kategorji V w wysokości od 7 do 11 zł rocznie,

miejscowości kategorji VI w wysokości od 6 do 10 zł rocznie,

miejscowości kategorji VII w wysokości od 5 do 9 zł rocznie,

miejscowości kategorji VIII w wysokości od 4 do 8 zł rocznie,

a to zależnie od jakości i wartości czynszowej kwatery, przyczem dokładny wymiar tych opłat przeprowadzają organa, wyznaczone przez Ministra Spraw Wojskowych.

(3) Przy ustalaniu wysokości opłaty za osobne kwatery stałe do powierzchni użytkowej podłogi kwatery zalicza się tylko powierzchnie podłogi pokoi mieszkalnych, pokoi dla służby oraz hall'u.

(4) Zaliczenie miejscowości do poszczególnych kategoryj (ustęp 2) następuje zgodnie z podziałem miejscowości na klasy czynszowe, ustalonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1927 r. o wynagrodzeniu za kwatery stałe, dostarczone przez zarządy gminne na podstawie art. 12 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 71, poz. 623), w brzmieniu, ustalonem w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1933 r. w sprawie podziału miejscowości na klasy czynszowe dla obliczania wynagrodzenia za kwatery stałe, dostarczane przez zarządy gminne na podstawie art. 12 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 59, poz. 441).

(5) Osoby, korzystające z osobnych kwater stałych, przydzielonych im w budynkach, wyłączonych z pod mocy obowiązywania ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 718), opłacają ponadto na rzecz Skarbu Państwa po 3 zł miesięcznie zdołu od każdego pokoju mieszkalnego, pokoju dla służby i hall'u.

(6) Stróżom, wartownikom, dozorcom fortecznym lub innym osobom, powołanym do pilnowania objektów wojskowych, zajmującym osobne kwatery stałe w objektach przez nich strzeżonych, Minister Spraw Wojskowych może obniżyć według swego uznania wysokość opłat, przewidzianych w paragrafie niniejszym.

**§ 5.** Osoby, które utraciły uprawnienie do korzystania z osobnej kwatery stałej i mimo upływu terminu, w którym powinny były opróżnić zajmowaną kwaterę stałą, lub upływu terminu dodatkowego (§ 8 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 18 lipca 1928 r. w sprawie eksmisji z kwater w drodze administracyjnej — Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 712) kwatery nie opróżniły, opłacają na rzecz Skarbu Państwa, za okres zajmowania kwatery po tym terminie, miesięcznie zgóry opłaty, obliczone według stawek trzykrotnie wyższych od stawek podanych w § 4.

**§ 6.** (1) Skarb Państwa nie ponosi zasadniczo kosztów ogrzewania i oświetlania osobnych kwater stałych.

(2) Skarb Państwa świadczenia te uskutecznia dla osobnych kwater stałych, w których zaprowadzona jest instalacja centralnego ogrzewania lub oświetlenia elektrycznego, za opłatą według norm, ustalonych szczególnemi przepisami, wydanemi przez Ministra Spraw Wojskowych.

**§ 7.** (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1935 r.

(2) Z dniem tym tracą moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów:

a) z dnia 29 sierpnia 1927 r. o rozmiarach kwater stałych i opłatach za kwatery stałe w koszarach lub budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajętych albo administrowanych (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 705).

b) z dnia 18 listopada 1927 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 sierpnia 1927 r. o rozmiarach kwater stałych i opłatach za kwatery stałe w koszarach lub budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajętych albo administrowanych (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 925).

c) z dnia 27 kwietnia 1932 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 sierpnia 1927 r. o rozmiarach kwater stałych i opłatach za kwatery stałe w koszarach lub budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajętych albo administrowanych (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 435);

d) z dnia 28 listopada 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 sierpnia 1927 r. o rozmiarach kwater stałych i opłatach za kwatery stałe w koszarach lub budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajętych albo administrowanych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 8, poz. 61);

e) z dnia 28 maja 1934 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 sierpnia 1927 r. o rozmiarach kwater stałych i opłatach za kwatery stałe w koszarach lub budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajętych albo administrowanych (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 479).

Załącznik do rozp. Ministra Spraw Wojskowych
z dnia 2 sierpnia 1935 r. (poz. 399).

| L. p. | Stopień wojskowy albo stanowisko służbowe lub funkcja uprawnionego do otrzymania kwatery stałej | Grupa uposażenia funkcjonarjuszów państwowych | Normalny dopuszczalny rozmiar kwatery stałej z włączeniem pomieszczeń pobocznych jak: przedpokoje, korytarze, kuchnie, łazienki, śpiżarnie, alkowy i pokoje dla służby — dla osób z rodziną: pokoi | pokoi dla służby | kuchen i piwnic | łazienek | Ogółem m. kw. | dla osób samotnych: pokoi | pokoi dla służby | kuchen i piwnic | łazienek | Ogółem m. kw. |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 |
| 1 | Marszałek Polski . . . . . . . | I | 10 | 2 | 1 | 1 | 420 | 10 | 2 | 1 | 1 | 420 |
| 2 | Generał broni (admirał) . . . | II | 6-7 | 1 | 1 | 1 | 180 | 3-4 | 1 | 1 | 1 | 100 |
| 3 | Generał dywizji (wiceadmirał), dowódcy dywizyj i równorzędni. . | III | 6 | 1 | 1 | 1 | 180 | 3-4 | 1 | 1 | 1 | 100 |
| 4 | Generał brygady (kontradmirał), dowódcy brygad i równorzędni; pułkownik komandor), dowódcy pułków i równorzędni. . . . . . | IV i V | 5 | 1 | 1 | 1 | 150 | 3 | 1 | 1 | 1 | 90 |
| 5 | Podpułkownik (komandor - porucznik), major (komandor-podporucznik), dowódcy bataljonów i równorzędni . . . . . . . . . . | VI | 4 | 1 | 1 | 1 | 120 | 2 | — | 1 | 1 | 60 |
| 6 | Kapitan (kapitan - porucznik), dowódcy kompanji i równorzędni . | VII | 3 | 1 | 1 | 1 | 90 | 2 | — | 1 | 1 | 60 |
| 7 | Porucznik (patrz uwaga Nr. 1), podporucznik, chorąży. . . . . . | VIII i IX | 2 | 1 | 1 | 1 | 60 | 1 | — | — | — | 15 |
| 8 | St. sierżant (st. wachmistrz, st. ogniomistrz, st. bosman, st. wachmistrz żandarm, i st. majster wojskowy), — sierżant (wachmistrz, ogniomistrz, bosman, wachmistrz żandarm. i majster wojskowy). . . | X | 2 | — | 1 | 1 | 55 | — | — | — | — | — |
| 9 | Plutonowy (bosman-mat, st. żandarm, młodszy majster wojskowy), kapral (mat, żandarm, podmajstrzy), starszy marynarz zawodowy. . . . . . . . . | XI i XII | 1 | — | 1 | — | 30 | — | — | — | — | — |

UWAGI: 1) Uprawnienia kwaterowe poruczników żonatych, posiadających dwoje dzieci, oraz poruczników wdowców, posiadających troje dzieci, są takie same, jak uprawnienia kwaterowe kapitanów z rodziną.

2) Uprawnienia kwaterowe samotnych podoficerów określone są w załączniku pierwszym do ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681).

3) Wojkowym zawodowym tytularnym przysługują kwatery stałe w rozmiarach, odpowiadających pobieranemu uposażeniu, nie zaś posiadanemu stopniowi tytularnemu.

4) Przekroczenia norm określonych tabelą, co do ilości pokoi są niedopuszczalne; przekroczenia zaś w kwadraturze powierzchni podłogi pomieszczeń mieszkalnych sięgać mogą co najwyżej 10% pełnej normy, co jednak nie może być stosowane przy projektowaniu nowych budowli i przebudowie istniejących.

**Poz. 400.** Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 6 sierpnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie „Regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych".

**Poz. 401.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 sierpnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie zatwierdzenia zmian w statucie Warszawskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego w Warszawie.

**Poz. 402.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 sierpnia 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 28 czerwca 1935 r. o zniżkach celnych na jabłka, winogrona, morele i arbuzy.

**Poz. 403.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 sierpnia 1935 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 27 października 1934 r. o postępowaniu związanem z przyznawaniem zwrotów ceł przy wywozie zagranicę niektórych towarów.

## II. Przedruki z Monitora Polskiego.

| | | |
|---|---|---|
| z 16 sierpnia | Nr. 186 | Rok 1935 |
| z 17 sierpnia | Nr. 187 | Rok 1935 |
| z 19 sierpnia | Nr. 188 | Rok 1935 |
| z 20 sierpnia | Nr. 189 | Rok 1935 |
| z 21 sierpnia | Nr. 190 | Rok 1935 |

| | | |
|---|---|---|
| z 22 sierpnia | Nr. 191 | Rok 1935 |

**Poz. 213. Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 2 sierpnia 1935 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, zmieniające instrukcję z dnia 11 sierpnia 1928 r. o organizacji zarządów drogowych, ich zakresie działania i sposobie prowadzenia powierzonej im administracji.**

Na podstawie § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r., w sprawie przekazania czynności b. Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w zakresie administracji drogowej innym organom oraz poruczenia administracji dróg państwowych samorządom na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 649), zarządza się, co następuje:

§ 1.

W instrukcji Ministra Robót Publicznych z dnia 11 sierpnia 1928 r., wydanej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o organizacji zarządów drogowych, ich zakresie działania i sposobie prowadzenia powierzonej im administracji („Monitor Polski" z 1928 r. Nr. 202, poz. 453) wprowadza się następujące zmiany:

1) paragraf 7 otrzymuje brzmienie następujące:

„W skład zarządu drogowego oprócz kierownika wchodzi pomocniczy personel techniczny i kancelaryjny. Personel ten, stosownie do porozumienia między wydziałem powiatowym a wojewodą, może być częściowo na etacie państwowym, częściowo na etacie samorządowym. Wydatki na utrzymanie personelu zarządu drogowego pokrywa Państwo i powiatowy związek samorządowy w stosunku długości dróg utrzymywanych z kredytów państwowych do długości wszystkich dróg publicznych, pozostających w zarządzie powiatowego związku samorządowego. Pokrycie przypadającyh na Państwo wydatków, jako udziału jego w kosztach utrzymania personelu zarządu drogowego, będzie uwzględnione w funduszach, przekazywanych powiatowemu związkowi komunalnemu w myśl § 18 niniejszej instrukcji.";

2) w § 8, w ust. 1, wykreśla się końcowe zdanie, począwszy od wyrazów „a połączony z tem" . . . . . do końca ustępu, a na jego miejsce wstawia się wyrazy „a połączony z utrzymaniem ich wydatek będzie regulowany na zasadach, podanych w § 7 niniejszej instrukcji";

3) w § 25 ustęp 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Natomiast Ministerstwo Komunikacji będzie przekazywać powiatowemu związkowi samorządowemu odpowiednią część swoich kredytów, przeznaczonych na powyższe cele, a to w stosunku długości w kilometrach dróg utrzymywanych z kredytów państwowych do długości wszystkich dróg publicznych, pozostających w zarządzie powiatowego związku samorządowego".

**Poz. 214. Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 2 sierpnia 1935 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, zmieniające instrukcję z dnia 9 listopada 1929 r. o organizacji zarządów drogowych, ich zakresie działania i sposobie wykonywania administracji drogowej.**

Na podstawie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 września 1929 r., w sprawie administracji drogowej na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wileńskiego, poleskiego, nowogródzkiego i wołyńskiego (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 544), zarządza się, co następuje:

§ 1.

W instrukcji Ministra Robót Publicznych z dnia 9 listopada 1929 r., wydanej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o organizacji zarządów drogowych, ich zakresie działania i sposobie wykonywania administracji drogowej („Monitor Polski" z 1929 r. Nr. 298, poz. 701), wprowadza się następujące zmiany:

1) paragraf 7 otrzymuje brzmienie następujące:

„W skład zarządu drogowego oprócz kierownika wchodzi pomocniczy personel techniczny i kancelaryjny. Personel ten, stosownie do porozumienia między wydziałem powiatowym a wojewodą, może być częściowo na etacie państwowym, częściowo na etacie samorządowem. Wydatki na utrzymanie personelu zarządu drogowego pokrywa Państwo i powiatowy związek samorządowy w stosunku długości dróg utrzymywanych z kredytów państwowych do długości wszystkich dróg publicznych, pozostających w zarządzie powiatowego związku samorządowego. Pokrycie przypadających na Państwo wydatków, jako udziału jego w kosztach utrzymania personelu zarządu drogowego, będzie uwzględnione w funduszach, przekazywanych powiatowemu związkowi komunalnemu w myśl § 18 niniejszej instrukcji.";

2) w § 8 w wierszach 8 — 12 wykreśla się wyrazy „a połączony z tem zwiększony wydatek będzie uwzględniony w funduszach, przekazywanych powiatowemu związkowi komunalnemu w myśl § 18 niniejszej instrukcji", a na ich miejsce wstawia się wyrazy „a połączony z utrzymaniem ich wydatek będzie regulowany na zasadach, podanych w § 7 niniejszej instrukcji";

3) w § 25 ustęp 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Natomiast Ministerstwo Komunikacji będzie przekazywać powiatowemu związkowi samorządowemu odpowiednią część swoich kredytów, przeznaczonych na powyższe cele, a to w stosunku długości w kilometrach dróg utrzymywanych z kredytów państwowych do długości wszystkich dróg publicznych, pozostających w zarządzie powiatowego związku samorządowego".

---

**z 23 sierpnia Nr. 192 Rok 1935**

**z 24 sierpnia Nr. 193 Rok 1935**

**z 26 sierpnia Nr. 194 Rok 1935**

**Poz. 215.** Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 17 sierpnia 1935 r. w sprawie zmian w składzie Brackiego Sądu Rozjemczego w Katowicach.

---

**z 27 sierpnia Nr. 195 Rok 1935**

**Poz. 216. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 sierpnia 1935 r. o zmianie nazwy miejscowości „Wycześniak vel Żerań" w powiecie skierniewickim, województwie warszawskiem.**

Na podstawie art. 2 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ustalaniu nazw miejscowości i o numeracji nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 850), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Nazwę miejscowości „Wycześniak vel Żerań" w gminie Doleck, powiecie skierniewickim, województwie warszawskiem — zmienia się na „Żerań".

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

**z 28 sierpnia Nr. 196 Rok 1935**

**Poz. 217.** Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 22 sierpnia 1935 r. L. D. IV. 18008/2/35 w sprawie obliczania stawek celnych konwencyjnych dla szkła taflowego polerowanego, szlifowanego, grubości 5 mm i mniej (poz. 915 t. c.)

---

# III. Inne wydawnictwa.

**Pismo Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 8 sierpnia 1935 r. Nr. Agr. VII. 1-210-35 w sprawie zmian w podziale administracyjnym Państwa.**

Nawiązując do pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. G. L. 3c/12-4 z dnia 10.V.35 r. w sprawie zmian w podziale administracyjnym Państwa, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych prosi, aby przy zajmowaniu stanowiska w powyższych sprawach z punktu widzenia interesów reformy rolnej Urząd Wojewódzki miał w szczególności na uwadze:

1. czy w razie zrealizowania projektu zmiany granic gminy miejskiej, lub w razie utworzenia nowej gminy miejskiej, nie zajdą przeszkody w uregulowaniu stosunków prawnych w związku z przeprowadzoną przebudową ustroju rolnego na obszarze, włączonym do gminy miejskiej lub na obszarze, na którym projektuje się utworzyć nową gminę miejską; w szczególności jeżeli nowe granice administracyjne gmin miejskich miałyby objąć grunty, ulegające w tym czasie parcelacji na zasadzie ustawy z dnia 28.XII. 1925 r. należałoby się zastanowić, czy nie byłoby konieczne wstrzymanie włączenia tych obszarów do gmin miejskich, aż do czasu zakończenia parcelacji, t. zn. do przepisania tytułu własności na rzecz nowonabywców; dotyczy to przedewszystkiem parcelacji rządowej.

2. Czy i w jakim stopniu zostanie uszczuplony zapas ziemi na cele przebudowy ustroju rolnego przez włączenie do granic administracyjnych gmin miejskich majątków państwowych zdatnych na cele reformy rolnej (a nie przeznaczonych na inne cele) lub gruntów prywatnych (użytków rolnych), należących do właścicieli, którzy posiadają na terenie Rzeczypospolitej Polskiej więcej, niż wynoszą podstawowe normy władania (art. 4 cz. 1 ustawy z dnia 28.XII.25 r.), a to niezależnie od tego, czy włączane do miasta grunty zostały na mocy dotychczas wydanych orzeczeń zwolnione od obowiązku parcelacyjnego, czy nie (art. 4 i 5 ustawy z dn. 28.XII. 1925 r.). Włączenie do gmin miejskich tego rodzaju gruntów może z punktu widzenia reformy

rolnej — znaleźć uzasadnienie w tych przypadkach, gdy chodzi o tereny o charakterze bezsprzecznie miejskim (np. tereny zabudowujące się, położone w bezpośredniem sąsiedztwie zabudowanych części miasta i t. p.).

Niezależnie od powyższego Urząd Wojewódzki winien mieć na uwadze, czy i w jakim stopniu zealizowanie projektu dotyczącego zmiany granic gmin miejskich nie odbije się ujemnie (wskutek zwiększenia obciążenia podatkowego) na żywotności włączonych do granic miejskich gospodarstw o charakterze rolniczym.

Jednocześnie Ministerstwo anuluje okólnik Nr. 362 z dnia 8.VI.28 r. (Dz. Urz. Ministerstwa Reform Rolnych Nr. 13 poz. 1 z 1928 r.), jak również pismo okólne Nr. 400/praw z dnia 15.II.1929 r. o uzupełnieniu postanowień okólnika Nr. 362 (Dz. Urz. Ministerstwa Reform Rolnych Nr. 2 poz. 6 r. 1928).

Za DYREKTORA DEPARTAMENTU
*(—) K. Smoleński*
NACZELNIK WYDZIAŁU

*Otrzymują:*

wszystkie urzędy wojewódzkie.

# C.
# Bibljografja.

## II. WYDAWNICTWA, INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

**„Wychowanie Fizyczne Kobiet“.**

Nawiązując do wzmianki w Nr. 19 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 10 czerwca 1935 r., str. 311, podaje się do wiadomości, iż komplet podręczników „Wychowania Fizycznego Kobiet składa się z 6-u części, a mianowicie:

1) „Uszkodzenie sportowe u kobiet“,
2) „Turystyka górska i nizinna“,
3) „Narciarstwo“,
4) „Sporty bojowe kobiet“ (szermierka, łucznictwo, strzelectwo),
5) „Wioślarstwo“,
6) „Gimnastyka“.

Cena kompletu (6 części) wynosi w przedpłacie zł. 20.

Druk. Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.